

TELEFAX

A/ To: JORDI ARBONÈS

A l'atenció de/Attention of:

El vostre núm. de fax/Your fax No.: 07 54 1 259 69 71

De/From: Matthew Tree, Parlament 21, 4-1, Barcelona 08015 Catalonia

Tel./Fax: (3) 443 26 30

Data/Date: dill, 31 jul 1995

Nombre de pàgines incloent-hi aquesta/Number of pages including this one: 2

Estimat Jordi,

Moltes gràcies pel teu fax del dia 26. De fet hem estat pensant en tu aquests últims dies, home, és difícil no fer-ho, les teves traduccions estan sortint per tot arreu: tant *Middlemarch* com *Paradise News* i el llibre de Henry James han tingut ressenyes molt favorables i recents a l'AVUI i EL TEMPS i tenen una forta presència a les llibreries. No havia ni ensumat l'escàndol del Lluís Bonada, però em sembla que tu ho has dit tot, que és molt trist al cap de 30 anys de fer traduccions - de ser, de fet, el traductor anglès-català actual de més prestigi, afegiria jo i molts altres - i haver d'aguantar històries d'aquest tipus. Pel que fa a Columna, tot i que m'agrada molt el disseny i la producció dels seus llibres, he sentit ja varies anècdotes que confirmen que no tracten els seus escriptors precisament com Déu mana.

Parlant de tractament d'escriptors, el Sr. Folch d'Empúries encara em manté en suspens al cap de cinc mesos de tenir la meua novel·la sense haver-la pogut llegir. A hores d'ara conec les seves secretàries gairebé som si fossin veïnes meves, i m'han demanat disculpes adduint un reguitzell de raons per què el seu amo no hagi llegit el llibre. Per cert, l'última raó sí que és de força major: les oficines d'Empúries s'han traslladat al mateix edifici d'Edicions 62, ara que les dues editorials s'han fusionat. El Carles Mor m'ha avisat que el Folch ja no s'arrisca tant publicant escriptors nous, i que els de 62 li han posat una mena de commissari - Oriol Castanys - per vigilar què publica. En fi.. Ara, el Toni diu que hi ha una altra possibilitat: un editor que coneix, que vol començar una col·lecció de narrativa. No és una casa gran, però vaja, pot ser interessant. També he deixat un exemplar de la novel·la amb Destino, perquè em donin la seva opinió (treballa per ells com a lector de llibres ja publicats en anglès). El Folch, es veu, no té lectors professionals: només ell i el seu fill. I ara el Castanys, m'imagino, mirant per sobre de la seva espatlla. També he acabat la versió si fa no fa definitiva d'una novel·la en anglès, que portaré personalment a un parell de llocs a Londres, però a la Gran Bretanya, la mare que la va parir, no hi ha cap sortida. Vaig escriure 64 cartes a varis agents i editorials per veure quin interès hi pugui haver en una novel·la nova. Vaig rebre quaranta respostes tipus "no volem mirar res que sigui d'un escriptor no conegut", i tan sols vuit respostes positives tipus "envia'ns les primeres 50 pàgines i et direm el què". D'aquests vuit, un no ha contestat, tres eren indiferents, i quatre em van dir que estava molt bé, que escrivia molt bé - "your writing is excellent" - etc., però que no es podria vendre: "el mercat per a novel·les mai ha estat tan fluix a Anglaterra com avui en dia", segons un d'ells. Bé, ja no m'importa, cal fer un altre projecte, no sé quin encara.

*ciutat.

Aquí a Europa les atrocitats sèrbies a Bosnia finalment han fet que la gent es desperti i que es posi massivament a favor d'una intervenció militar o bé d'un aixecament de l'embargament d'armes. Ja hi ha hagut dues grans manifestacions a Barcelona recentment (a Madrid això sí, molt poc moviment - i és que els catalans són més sensibles al tema per raons òbvies), i ja existeix des de fa temps tot un reguitzell de campanyes de recolliment de menjar, diners etc. 40.000 mil postals en català - produïdes per l'AVUI - es van enviar fa una setmana al Sr. González reclamant una posició més ferma en contra dels serbis. Jo mateix vaig afegir la meua gra de sorra escrivint fax de protesta als consolats britànics a BCN i Madrid: és un gest que no porta enlloc, ja ho sé, però l'actitud del govern britànic fa tan fàstic com la de tots els altres governs dels països involucrats. Ara els nostres "líders" estan parlant un altre cop d'una "solució política". Solució política! Que tots han començat a patir, de cop, la malaltia d'Alzheimer? Només a Srebrenica, hi ha informes que ja confirmen la violació de 300 dones per part dels paramilitars serbis, el segrest - i probable tortura - d'entre 2 i 3 mil homes, i la "desaparició" d'uns deu mil civils. També s'ha parlat de mutilacions de presoners i de desenterraments de cements musulmans. Mentrestant, els refugiats que han pogut fugir de Zepa patien mostres evidents de malnutrició, i es diu que a Bihac alguns civils ja han mort de fam. I ara que els croats estan ajudant els bosnians i fent retirar els serbis de Bihac (es veu que aquests fills de puta corren com llebres quan veuen un exèrcit de debò), els polítics europeus es posen a claquejar com una colla de lloques sobre la "possible extensió de la guerra". Em sembla que quan van fotre milers de tropes al mig del desert kuwaití hi havia molt més risc d'una "extensió de la guerra", no? Estic segur que els polítics europeus mai han estat tan distanciat de la societat civil com ara: realment fan vergonya, ens fan vergonya a gairebé tots nosaltres pel que fa a la situació a Bòsnia. Han perdut tota mena de credibilitat, i això va a tenir conseqüències a llarg termini. Els que ara manen són, en certa manera, una generació caducada políticament i moralment. Una situació molt semblant a la que hi havia quan el 1968.

Així que cardeu fred, eh? Doncs aquí, senyor Arbonès, estem vivint una xafogor que és l'hòstia amb patinet. Els gats ni es belluguen i nosaltres fem el que podem per no posar-nos de mala llet. Avui he comprat un ventilador que la Désirée acaba de reclamar per a la seva habitació - i que aviat vaig a reclamar per la meua - i veig que aquí hi ha una possibilitat d'una guerra domèstica que durarà tot l'estiu (no farem vacances fins setembre, i llavors una setmana a Holanda, segurament). Aquest cap de setmana, farem una escapada cap a l'interior, espero. La calor seca no molesta.

Bé, s'està acabant la pàgina i hauria de dir adéu. La Désirée - que ha començat una nova feina treballant per a una ~~transitòria~~, una feina que li va bé - us envia un petó molt fort. I de part meua, una abraçada ben forta, Jordi, a tu i els teus

Best wishes,
Matthew

que organitza
transports de
mercaderies).

(amb un amo gallec
que vota el PP.)

Molts petons
Desiree